

OPEN ACCESS

Tolkappiyam Masculine Creatures in the Sangam Literature Framework

Volume: 4

Issue: 4

Month: April

Year: 2020

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 11.2.2020

Accepted: 27.2.2020

Published: 01.04.2020

Citation:

Sankara Narayanan, K. (2020). Tolkappiyam Masculine Creatures in the Sangam Literature Framework. *Shanlax International Journals of Tamil Research*, 4(4), 11–18.

DOI:

<https://doi.org/10.34293/tamil.v4i4.2313>

*Corresponding Author: krksankaraatamil@gmail.com

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License

Dr. K. Sankara Narayanan*

*Assistant Professor, Department of Sangappalagai for Tamil Development
University of Madras, Chennai, Tamil Nadu, India*

<https://orcid.org/0000-0002-6260-8164>

Abstract – Tolkappiyam is the oldest grammar of Tamil. It is divided into three chapters: Ezhuthathigaram, Cholathigaram, Porulathigaram. Tolkappiya Porulathigaram discriminates in three genetics. They are as follows 1, Youthful names, 2. Masculine names, 3. Feminine names. The three objectives of this review article are as follows, Matching the names of masculine Species pointing of the Tolkappiyam genetic in the Sangam Literature. Examples are the masculine names found in the Sangam Literature. Outline the changes and developments in masculine names.

Key Words: Tamil ancient grammar tholkappiyam, Genetics, Masculine creatures, Youthful names, Sangam literature.

References

1. Aravinthan, Mu.Vai. (2008). *Uraiaashiriyargal*. Chennai, Manivasagar Publications.
2. Elampooranar Urai. (2010). *Tolkappiya Ezhuthathikaaram Moolamum Uraium*. Chennai, Saratha Publication.
3. Elampooranar Urai. (2010). *Tolkappiya Cholathikaaram Moolamum Uraium*. Chennai, Saratha Publication.
4. Elampooranar Urai. (2010). *Tolkappiya Porulathikaaram Moolamum Uraium*. Chennai, Saratha Publication.
5. *Sangam Literature*. (2014). *Ettuthogai - Vol I*, Chennai, New Century Book House.
6. *Sangam Literature*. (2014). *Ettuthogai - Vol II*, Chennai, New Century Book House.
7. *Sangam Literature*. (2014). *Ettuthogai - Vol III*, Chennai, New Century Book House.
8. *Sangam Literature*. (2014). *Patthupattu - Vol I*, Chennai, New Century Book House.
9. *Sangam Literature Patthupattu - Vol II*, New Century Book House, Chennai, 2014.
10. Subramaniam, Sa. Ve. Su. (2006). *Sangam Literature*, Chennai, Manivaasagar Publication.
11. Sirpi Balasubramaniam & Neelapathmanaban. *Puthiya Nokki Tamil Ilakkiya Varalaru*, New Delhi, Sakthiya Academy.
12. Tamillannal. (2006). *Tolkappiyam Ezhuthathikaaram, Vol-I*. Chennai, Manivasagar Publications.
13. Tamillannal. (2006). *Tolkappiyam Cholathikaaram, Vol-II*. Chennai, Manivasagar Publications.
14. Tamillannal. (2006). *Tolkappiyam Porullathikaaram, Vol-III*. Chennai, Manivasagar Publications.
15. Perachiriyarin Urai. (2017). *Tolkappiyam Porullathikaaram*. Chennai, Amaravathi Publication.

சங்க இலக்கியக் கட்டமைப்பில் தொல்காப்பிய ஆண்பால் உயிரினங்கள்

முனைவர் கி. சங்கர நாராயணன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகைத் துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை

ஆய்வுச் சுருக்கம் – தொல்காப்பியம் தமிழின் தொன்மையான இலக்கண நூலாகும். அது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்ற மூன்று அதிகாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமானது மரபியலை இளமைப்பெயர்கள், ஆண்பால் பெயர்கள், பெண்பால்பெயர்கள் என்று மூன்றாகப் பகுத் உயிரினங்களின் இளமைப் பெயர்களைக் கூறுகின்றது. தொல்காப்பிய மரபியல் சுட்டும் ஆண்பால் உயிரினங்களின் பெயர்களைச் சங்க இலக்கியங்களில் பொருத்திப் பார்த்து, சங்க இலக்கியத்தில் காணலாகும் ஆண்பால் பெயர்களை எடுத்துரைத்து, அதன் மாற்றங்களையும் வளர்நிலைகளையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

முக்கியச் சொற்கள்: தொல்காப்பியம், மரபியல், ஆண்பால், உயிரினங்கள், இளமைப் பெயர்கள், சங்க இலக்கியம்

ஆய்வுக் கட்டுரை

தொல்காப்பியர் மரபியலில் சுட்டும் ஆண்பால் உயிரினங்களின் பதிவுகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழியாக எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. தொல்காப்பியம் மரபியலை இளமைப் பெயர்கள், ஆண்பால் பெயர்கள், பெண்பால் பெயர்கள் எனக் கட்டமைக்கிறது. இவற்றில் ஆண்பால் பெயர் பெறும் உயிரினங்களைப் பின்வரும் நூற்பா விளக்குகிறது.

எருதும் ஏற்றையும் ஒருத்தலம் களிறும்
சேவும் சேவலும் இரலையும் கலையும்
மோத்தையும் தகரும் உதளும் அப்பரும்
போத்தும் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும்
யாத்த ஆண்பால் பெயரென மொழிப
(தொல்.பொருள்.மரபு.1501)

எருது

புறநானூறு, அகநானூறு, சிறுபாணாற்றுப்படை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் எருது தொடர்பான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. கீழ்வரும் புறநானூற்றுப் பாடலில் எருமையானது கருங்கல்லுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து எருமையானது கருங்கல்லைப் போலவே கருமைநிறம் கொண்டது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

எருமை அன்ன கருங்கல் இடைதோறும்
(புறம்.5)

..திரி மருப்பு எருமை
மயிர் கவின் கொண்ட மா தோல் இரும்புறம்
(அகம்.206)

பருத்துத்திருகியகொம்புகளைஉடையது
எருமை. முடி வளர்ந்திருக்கும் சடையெருமை.
கறுகறுத்த அதன் முதுகில் சிறுர்கள் ஏறிக்கொண்டு
செல்வர் என்பதை அகநானூறின் வழியாகத்
தெரிகின்றது.

கயவாய் எருமை பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்
மஞ்சள் மெல்இலை மயிர்முறம் தைவர
(சிறு.41)

இரு மருப்பு எருமை ஈன்றணி காரான்
(குறு.181)

உழவன் எருமைக் கன்றைக் கட்டிவைப்பான்.
தாய் எருமையை மேய விடுவான். அந்த
எருமைக்கு மேய்ச்சல் ஒரு கண். தன் கன்று
ஒரு கண். அல்லது மேய்ச்சல் ஒரு நினைவு.
தன் கன்று ஒரு நினைவு. கிழத்தியின் கணவன்
கிழவனும் தாய் எருமையைப் போலத்தான்
அவ்வப்போது சென்று (பரத்தையை)
மேய்ந்துவிட்டு மீள்கிறான். பக்கத்தில் உள்ள
விளைச்சல் பயிரை எருமை மேய்ந்துவிட்டு
மீள்வது போல இவன் (கிழவன்) அவ்வப்போது
மேய்ந்துவிட்டு மீள்கிறான் என்று குறந்தொகை
குறிப்பிடுகிறது.

கரும் கோட்டு எருமை செம் கண் புனிற்று ஆ
(ஐங்கு.92)

பகல்நேரம் வரையிலும் உழவுக்குப் பயன்படுத்திய
பின்னர் எருமைகளை அவிழ்த்து விட்டுவிடுவர்.
அவை தம் விருப்பப்படி, மீன் உண்ணும்
நாரைகள் அஞ்சிப் பறந்தோடுமாறு நீர்நிலைகளில்
திடுமென்று புகுந்து படிந்து நீராடிய பின்னர்,
உழவுசெய்ததால் உண்டான அலுப்புதீர
மருதமரத்தின் நிழலில் தங்கி இளைப்பாறிய
செய்தியைக் கீழ்க்காணும் பாடலில் இருந்து
அறிய முடிகிறது

தட மருப்பு எருமை பிணர் சவல் இரும் போத்து
மட நடை நாரை பல் இனம் இரிய
நெடு நீர் தண் கயம் துடுமென பாய்ந்து

நாள்தொழில் வருத்தம் வீட சேண் சினை
இருள் புனை மருதின் இன் நிழல் வதியும்
(நற்.330)

ஏற்றை

ஆற்றலொடு புணர்ந்த ஆண்பாற்கு எல்லாம்
ஏற்றைக் கிளவி உரித்தென மொழிப
(தொல்.பொருள்.மரபு.1549)

ஆற்றல் மிக்க வலிமைவாய்ந்த ஆண் இனம்
அனைத்திற்கும் ஏற்றை எனும் பெயர் உரியது.
சங்ககாலத் தமிழர்கள் தமது வீடுகளில்
வெள்ளாடுகளை வளர்த்தனர். இவற்றின்
பாதுகாப்புக்காகக் கூடவே நாய்களையும்
வளர்த்தனர்.

நாய்களும் ஆடுகளும் நட்டபுடன் விளையாடியவாறு
துள்ளிக்குதித்து வீட்டின் முன்னால் இருந்த
பொதிமூட்டைகளின் மேல் ஏறிநின்ற காட்சியானது
மலைக்குன்றுகளின்மேல் கூட்டமாக ஏறிநிற்கும்
மலையாடுகளைப் போலத் தோன்றியதாகப்
பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகின்றது.

கூர் உகிர் ஞமலி கொடும் தாள் ஏற்றை
ஏழக தகரோடு உகளும் முன்றில்
(பட்டின.138-139)

ஏறு

பன்றி புல்வாய் உழையே கவரி
என்று இவை நான்கும் ஏறு எனற்கு உரிய
(தொல்.பொருள்.மரபு.1538)

ஏறு எனும் ஆண்பெயர் பன்றி, புல்வாய்,
உழை, கவரி எனும் நான்கனுக்கும் உரியது.
பன்றி தவிர்த்தவை மான் இனம்.

எருமையும் மரையும் பெற்றமும் அன்ன
(தொல்.பொருள்.மரபு.1539)

எருமையும் மரையும் ஆவும் பெற்றமும்
முன்பு கூறிய ஏறு என அழைத்தற்குரியன.
காளைமாடு ஆனேறு எனப்படும்.

**கடல்வாழ் சுறவும் ஏறு எனப்படுமே
(தொல்.பொருள்.மரபு.1540)**

கடலில் வாழும் சுறாமீனின் ஆணும் ஏறு எனப்படும்.

காளைகளையுடைய (பல்வேறு) இனம் சேர்ந்த மந்தையை (மேடான) முல்லை நிலத்தில் மேயவிட்டனர் என நெடுநல்வாடை ஏறு என்பதைக் காளை என்று சுட்டுகிறது.

**ஏறு உடை இன நிரை வேறு புலம் பரப்பி
(நெடுநல்.4)**
**திரி மருப்பு இரலை அண்ணல் நல் ஏறு
அரி மட பிணையோடு அல்கு நிழல் அசைஇ
(குறு.338:1-2)**

முறுக்கேறிய கொம்புகளையுடைய இரலையாகிய தலைமைப்பண்புள்ளநல்ல ஆண்மான்மென்மையையும் மடப்பத்தையும்கொண்ட பெண்மானோடு தங்குதற்குரிய நிழலில் ஓய்வெடுத்தது என்ற குறுந்தொகையின் பாடல் வழியாக ஏறு என்பது மான் என்பதைக் குறிப்பதாக அறியலாம்.

ஒருத்தல்

**புல்வாய் புலி உழை மரை கவரி
சொல்லிய கராமோடு ஒருத்தல் ஒன்றும்
(தொல்.பொருள்.மரபு.1535)**

ஒருத்தல் என்பது ஆணின் தலைமைக்குப் பெயர். புல்வாய் (மான்), புலி, உழை, மரை, கவரி, காரம் எனும் ஆறனுக்கும் பொருந்தும்.

**வார்கேட்டு யானையும் பன்றியும் அன்ன
(தொல்.பொருள்.மரபு.1536)**

**ஏற்புடைத் தென்ப எருமைக் கண்ணும்
(தொல்.பொருள்.மரபு.1537)**

நீண்ட கொம்பையுடைய யானைக்கும் பன்றிக்கும் ஒருத்தல் பெயர் பொருந்தும். யானைக் குடும்பத்தின்

தலைமை ஆண் யானை ஒருத்தல் எனப்படும். யானைக்கு வருவது சங்கப்பாடல்களில் பெருவழக்கு தொல்காப்பியர் காலத்தில் அது அரிதாய் இருந்தது. எருமைக்கும் ஒருத்தல் எனும் ஆண்பெயர் பொருந்தும். ஆக மேலே கூறிய ஒன்பதும் ஒருத்தல் பெயர் பெறும். அவற்றின் பெரும்பான்மை சிறுபான்மை வழக்காறு நோக்கி, மூன்று நூற்பாக்களில் கூறப்பட்டுள்ளதாகப் பேராசிரியர் கூறுவர்.

**இலங்கு ஏந்து மருப்பின் இனம் பிரி ஒருத்தல்
(மலை.297)**
**செம் கண் எருமை இனம் பிரி ஒருத்தல்
(மலை.472)**

மலைபடுகடாமின் முதல் வரியானது ஒருத்தல் என்பதற்கு ஆண் யானை என்றும் இரண்டாவது வரியானது ஒருத்தல் என்பதற்கு எருமை என்றும் பொருள் தருகிறது.

**சிறு கண் பன்றி பெரும் சின ஒருத்தல்
(நற்.82-7)**

நற்றிணையானது ஒருத்தல் என்பதற்குக் காட்டுப்பன்றி என்று விளக்கம் தருகிறது. பின்வரும் நற்றிணையின் வரியானது ஒருத்தல் என்பதற்கு யானை என்றும் பொருள் விளக்கம் தருகிறது.

**கொல் களிற்று ஒருத்தல்
(நற்.92-9)**

பின்வரும் அகநானூற்றுப் பாடலின் முதல் வரியானது ஒருத்தல் என்பதற்கு மான் என்றும் இரண்டாவது வரியானது ஒருத்தல் என்பதற்கு யானை என்றும் பொருளைப் பகர்கின்றன.

**செந்நாய் வெரீஇய புகர் உழை ஒருத்தல்
(அகம் 219-13)**

**கடும் பகட்டு ஒருத்தல் நடுங்க குத்தி
(அகம் 397-10)**

**முணங்கு நிமிர் வயமான் முழு வலி ஒருத்தல்
(புறம்.52-2)**

புறநானூற்றானது ஒருத்தல் என்பதற்குப் புலி என்று பொருள் தருகிறது.

களிறு

வேழக் குரித்தே விதந்து களிறு என்றல்
(தொல்.பொருள்.மரபு.1533)
கேழல் கண்ணும் கடிவரை இன்றே
(தொல்.பொருள்.மரபு.1534)

வேழம் எனப்படும் யானையின் ஆண், களிறு என நன்கு வேறுபடுத்திச் சொல்லப்படும். கேழல் என்னும் காட்டுப்பன்றியையும் களிறு எனச் சிலபோது வழங்குவர். அது நீக்கப் பெறுவதில்லை.

உரவு களிறு கரக்கும் இடங்கர் ஒடுங்கி
(மலை.211)

ஒளி திகழ் ஞெகிழியர் கவணையர் வில்லர்
களிறு என ஆர்ப்பவர் ஏனல் காவலரே
(கலி.52:13-14)

மலைபடுகடாமும் அகநானூறும் களிறு என்ற சொல்லை வலிமையுள்ள யானை என்ற பொருளில் கையாளுகின்றது.

புலம் கந்து ஆக இரவலர் செலினே
வரை புரை களிற்றொடு நன்கலன் ஈயும்
(அகம்.303:8-9)

தம்அறிவையேநம்பி அதனை ஆதரவாகக் கொண்டு இரப்போர் சென்றால் மலை போன்ற களிறுகளுடன் நல்ல அணிகலன்களைக் கொடுக்கும் என்ற அகநானூற்றின் பாடல்வழியாகக் களிறு என்ற சொல்லை யானை என்ற பொருளில் அணுகமுடிகின்றது.

சே

சே என்ற சொல் காளையினைக் குறிக்கும்.

வாலிது கிளர்ந்த வெண் கால் சேயும்
(கலி.105:18)

நன்றாய் உயர்ந்த வெண்மையான கால்களையுடைய சிவந்தகாளையும் என்று கலித்தொகையானது பொருள் விளக்கம் தருகிறது.

சேவல்

சேவல் பெயர்க் கொடை சிறகொடு சிவணும்
மாயிரும் தூவி மயில் அலங் கடையே
(தொல்.பொருள்.மரபு.1548)

சேவல் பெயர் சிறகுடைய பறவை இனம் அனைத்துக்கும் வரும். ஆனால் கரிய பெரிய தோகையையுடைய ஆண் மயிலை மட்டும் சேவல் என்பதில்லை. தோகையுடைமை காரணமாக, அது பெண்போல இருப்பதால் அதைச் சேவல் என்பதில்லை.

அன்னச் சேவல் ! அன்னச் சேவல் !
ஆடுகொள் வென்றி அடுபோர் அண்ணல்
நாடுதலை அளிக்கும் ஒண்முகம் போலக்,
கோடுகூடு மதியம் முகிழ்நிலா விளங்கும்
மையல் மாலை யாம் கையறுபு இணையக்
(புறநானூறு.67)

புலவர் மன்னன் தோழனிடம் அன்னச் சேவலைத் தூது விடுகிறார். அன்னச் சேவலே! போரில் வெற்றிகொண்ட அரசன் தன் நாட்டைக் காப்பது போல உலகுக்கு ஒளி தர முழுநிலா தோன்றும் மாலை நேரத்தில் நான் துணை இல்லாமல் வருந்துகிறேன். நீ குமரித்துறை அயிரை மீனை அருந்திய பின்னர் வடமலையை (திருப்பதி) நோக்கிச் செல்வாய் ஆயின் இடையில் கோழி (உறையூர்) நகர் மாடத்தில் தங்கி இளைப்பாறுக. அங்கே அரண்மனைக்குள் சென்று, அங்குள்ள பெருங்கோக்கிள்ளி கேட்கும்படி இரும் (பெருமை மிக்க) பிசிராந்தையாரின் வளர்ப்பு அன்னம் என்று சொல்வாயாயின் உன் பெண்-அன்னம் அணிந்து மகிழ்த்தக்க அணிகலன்களை அவன் தருவான் எனப் புறநானூறு விளக்கம் தருகிறது.

இரலை

இரலையும் கலையும் புல்வாய்குரிய
(தொல்.பொருள்.மரபு.1544)

புல்வாய் எனப்படும் மானுக்கு இரலை,
கலை என்பன ஆணின் பெயர்கள்.

பெரிய கழுத்தை உடையது - மா எருத்து இரலை
(நற்.69:4)

பெரிய முறுக்குண்ட கொம்புகளையுடையது

- இரு திரி மருப்பின் அண்ணல் இரலை
(அகம்.34:4)

அஞ்சாத வலிய பார்வையை உடையது
- எருத்து வலிய எறுழ் நோக்கு இரலை
(கலி.15:5)

கருமையான கொம்புகளையுடையது -
கரும் கோட்டு இரலை
(அகம்.74:9)

முதுகு வெண்மையானது - வெண்
புறக்கு உடைய திரி மருப்பு இரலை
(அகம். 139:10)

அறல் பட்ட கொம்புகளையுடையது -
அறு கோட்டு இரலை
(பட்டி 245)

கொம்புகள் வலப்பக்கமாக முறுக்கியிருக்கும்
- வலம் திரி மருப்பின் அண்ணல்
இரலையொடு
(அகம்.304:9)

பெண்மானூடன் துள்ளி விளையாடும் -
திரி மருப்பு இரலையொடு மட மான்
உகள
(முல்.99)

நற்றிணை, அகநானூறு, பட்டினப்பாலை,
முல்லைப்பாட்டு ஆகியன இரலை என்ற
சொல்லினை மான் என்ற பொருளிலே
கையாளுகின்றன.

கலை

புல்வாய் எனப்படும் மானுக்கு இரலை,
கலை என்பன ஆணின் பெயர்களாகும்
(தொல்.1544).

கலை என் காட்சி உழைக்கும் உரித்தே
(தொல்.பொருள்.மரபு.1545)
நிலையிற்று அப்பெயர் முசுவின் கண்ணும்
(தொல்.பொருள்.மரபு.1546)

உழைஎனப்படும்மானுக்கும்கலைஎனும்
பெயர் உரியதாகும். கலைப்பெயர் முசு
எனப்படும். குரங்கு வகைக்கும் பொருந்தி
நிலை பெற்றது.

கலை பாய்ந்து உதிர்த்த மலர் வீழ் புறவின்
(பெரும்.496)

கலை என்ற சொல் இங்கு, குரங்கு என்ற
பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

புலி உற வெறுத்த தன் வீழ் பிணை உள்ளி
கலை நின்று விளிக்கும் கானம் ஊழ் இறந்து
(மலை 404-405)

புலி வந்ததால், (தன்னைக்) கைவிட்டு
ஓடிப்போன தான் (இன்னும்) விரும்புகின்ற
துணையை எண்ணி, ஆண்மான் நின்று
கூப்பிடும் (அக்)காட்டை வழக்கமான பாதையில்
சென்று கடந்தனர் என்ற மலைபடுகடாம்
வரிகளின் மூலமாக இங்கு கலை என்பது
மான்என்றபொருளில் எடுத்தாளப்படுகிறது
என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மோத்தை, தகர், உதர், அப்பர்
மோத்தையும் தகரும் உதரும் அப்பரும்
யாத்த என்ப யாட்டின் கண்ணே
(தொல்.பொருள்.மரபு.1547)

யாடு (ஆடு) பெறுகின்ற ஆண் பெயர்கள்:
மோத்தை, தகர், உதர், அப்பர் என்பதாகும்.
யாட்டிற்குரிய ஆண்பால் பெயர்களாகும்.
சங்க இலக்கியத்தில் மோத்தை என்ற சொல்
வழக்கில் இல்லை. ஆனால் திவாகரம் மோத்தை
என்ற சொல்லிற்கு விளக்கம் தருகிறது.

திவாரகச் சூத்திரம் 435

1. மறி, உதள், மோத்தை, மேழகம், வருடை,
2. கொறியே, தகர், கிடாய், கொச்சை, மேடம்,
3. துருவை, செம்மறி, பள்ளை, வெள்ளை,
4. புருவை, வற்காலி, மை, யாடு எனப் புகல்வர்.

திவாரகச் சூத்திரம் 2485

1. மேடஞ் செச்சை சாக மோத்தை
2. யசமைகடா வெள்ளை யாட்டி நேறே.

திவாரகச் சூத்திரம் 439

1. உதளே செச்சை, மோத்தை, வெள்ளாட்டின்
2. நிகர்இல் ஏறுஎன நிகழ்த்தவும் படுமே.

தகர்

கிடாக்கள் கலந்த செம்மறியாடுகள் வெள்ளாடுகளோடு கலந்து வந்தன என்று மலைபடுகடாம் பின்வரும் பாடல் வரிக்குப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

தகர் விரவு துருவை வெள்ளையொடு விரைஇ
(மலை.414)

உதள்

அதளோன் துஞ்சம் காப்பின் உதள
நெடும் தாம்பு தொடுத்த குறும் தறி முன்றில்
(பெரும்.151,152)

தோல் பாயிலிருப்போன் தூங்கும் பாதுகாப்புள்ள இடத்தையும், ஆட்டுக்கிடாயின் நெடிய தாம்புகள் கட்டப்பட்ட குறிய முளைகளையும் உடைய முற்றத்தில் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை விளக்கம் தருகிறது.

போத்து

பெற்றமும் எருமை புலி மரை புல்வாய்
மற்று இவை எல்லாம் போத்து எனப்படுமே
(தொல்.பொருள்.மரபு.1541)

நீர்வாழ் சாதியுள் அறு பிறப்பு உரிய
(தொல்.பொருள்.மரபு.1542)
மயிலும் எழாலும் பயிலத் தோன்றும்
(தொல்.பொருள்.மரபு.1543)

போத்து என்பது ஓர் ஆண்பாற்பெயர். பெற்றம், எருமை, புலி, மரை, புல்வாய் இவை யாவும் போத்து எனப்படும். நீரில் வாழும் சாதியாகிய சுறா, முதலை, இடங்கர், கராம், வரால், வாளை எனும் ஆறும் போத்து எனும் பெயர் பெறும். மயில், எழால் இவை இரண்டுக்கும் போத்துப் பெயர் மிகுதியாகத் தோன்றும்.

புலி போத்து அன்ன புல் அணல் காளை
(பெரும்.138)

வேனில் ஓதி நிறம் பெயர் முது போத்து
(நற்.186:5)

தட மருப்பு எருமை பிணர் சுவல் இரும்
போத்து

(நற்.330:1)

முதலை போத்து முழுமீன் ஆரும்
(ஐங்.5:4)

நீளிரும் பொய்கை இரை வேட்டு எழுந்த
வாளை வெண் போத்து உணீஇய
நாரை

(அகம்.276:1-2)

பொய்கை நீர்நாய் புலவு நாறு இரும் போத்து
வாளை நாள் இரை தேரும் ஊர

(அகம்.386:1-2)

மை விடை இரும் போத்து செம் தீ சேர்த்தி
(புறம்.364:4)

போத்து என்ற சொல்லுக்குப் பெரும்பாணாற்றுப்படை புலி என்றும், நற்றிணையின் முதல் வரியானது பச்சோந்தி என்றும், இரண்டாவது வரியானது எருமை என்றும், ஐங்குறுநூறானது முதலை என்றும், அகநானூற்றின் இரண்டு வரிகளும் வாளை என்றும், புறநானூறு ஆடு என்றும் பொருள் தருகின்றன.

கடுவன்

கடுவன் என்பது குரங்கின் ஆண்பெயர். மலைபடுகடாம் கடுவன் என்பதற்கு ஆண்பால் குரங்கு என்று பொருள் தருகிறது.

நெடும் கழை கொம்பர் கடுவன் உகளினும்
(மலை.237)

தொல்காப்பியம் மரபியலில் சுட்டிய ஆண்பால் உயிரினங்களின் பெயர்களில் மோத்தை, அப்பர், கண்டி ஆகிய சொற்களைத் தவிர மற்ற சொற்கள் அனைத்தும் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளமைக்கான சான்றுகளைக் கண்டோம். மேலும், சான்றுக்காக, தொல்காப்பியர் ஏறு என்ற சொல்லுக்குப் பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி ஆகியன உரித்து என்கிறார். சங்க இலக்கியத்தில் ஏறு என்ற சொல்லை ஆய்ந்தால் அதில் மேற்சொன்ன நான்கு வகைப்பெயர்களையும் காணமுடியவில்லை. ஒன்று அல்லது இரண்டு பெயர்களே காண முடிகின்றது. இதே நிலைதான் பல்வகை வகைமைகொண்ட மற்ற ஆண்பால் பெயர் உயிரினங்களுக்கும் உரித்தாகும்.

காலமாற்றத்தினாலும் வளர்ச்சியினாலும் இன்று ஒவ்வொரு உயிரினத்தைக் குறிக்க ஒரே ஒரு பெயர் மட்டும் வழக்கத்தில் உள்ளது. அதிலும் தொல்காப்பியம் சுட்டிய பெயர்களில் அப்படியே எடுத்தாளப்பட்டு, இன்று நம்மிடம் பயன்படுத்தும் பெயர்களைக் கணக்கிட்டால் விடை என்னவாக இருக்கும் என்பது நாம் அறிந்ததே. தமிழ்மொழியின் அழியாத செல்வம் தமிழின் கலைச்சொற்களே. இச்சொற்களைப் புறக்கணித்துவிட்டு வாழ்வது எவ்விதத்தில் நியாயம் என்பது தெரியவில்லை. தொல்காப்பியர் சுட்டிய மரபியல் பெயர்களை இன்றைய காலத்தில் கூறினால்கூட இது என்ன புதியதாக இருக்கிறது என்ற எதிர்நிலையான கருத்து நம்மை வந்தடையும். தொல்காப்பியர் சுட்டிய ஆண்பால் உயிரினங்களின் பெயர்களை மட்டும் இக்கட்டுரை எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. தொல்காப்பிய மரபியல் சுட்டும் பெயர்கள் அனைத்தையும் தமிழ் இலக்கியங்களில் பொருத்திப் பார்த்து அதன் இன்றைய நிலைகளை அறிந்து கொள்வதற்கான நகர்வாக இக்கட்டுரை அமையும் என்பது எனது திண்ணம்.

துணைநின்ற நூற்கள்

1. அரவிந்தன், மு.வை. (2008). உரையாசிரியர்கள். மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை,

2. இளம்பூரணர் உரை. (2010). தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம் மூலமும் உரையும். சென்னை, சாரதா பதிப்பகம்.
3. இளம்பூரணர் உரை. (2010). தொல்காப்பிய சொல்வதிகாரம் மூலமும் உரையும். சென்னை, சாரதா பதிப்பகம்.
4. இளம்பூரணர் உரை. (2010). தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும். சென்னை, சாரதா பதிப்பகம்.
5. சங்க இலக்கியம். (2014). எட்டுத்தொகை. தொகுதி 1, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம்.
6. சங்க இலக்கியம். (2014). எட்டுத்தொகை. தொகுதி 2, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம்.
7. சங்க இலக்கியம். (2014). எட்டுத்தொகை. தொகுதி 3, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம்.
8. சங்க இலக்கியம். (2014). பத்துப்பாட்டு. தொகுதி - 1, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம்.
9. சங்க இலக்கியம். (2014). பத்துப்பாட்டு. தொகுதி - 2, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம்.
10. சுப்ரமணியம், ச.வே.சு. (2006). சங்க இலக்கியம் முழுவதும். சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
11. சிற்பிபாலசுப்பிரமணியன் மற்றும் நீலபத்மநாபன். புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. புதுதில்லி, சாகித்திய அகாடெமி.
12. தமிழண்ணல். (2006). தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம். தொகுதி - 1, சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
13. தமிழண்ணல். (2006). தொல்காப்பியம் சொல்வதிகாரம். தொகுதி - 2, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
14. தமிழண்ணல். (2006). தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம். தொகுதி - 3, சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
15. பேராசிரியர் உரை. (2017). தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம். சென்னை, அமராவதி பதிப்பகம்.